

Melisa Kesmez

Atları Bağlayın,
Geceyi Burada Geireceğiz

Öykü

Halam

“Ben çayın altını yakayım, sen otur, geliyorum hemen.” Koltuktan kalkıp yer yer kelleşmiş halının üzerindeki teki ters dönmüş terliğini ayağıyla düzeltirken böyle dedi. Bazen tek başına bir cümle, dünyanın bütün yükünü alıyor insanın omuzundan. Üzerinde mandalina lekeli pijama altı ve tarazlanmış hırkasıyla, insana kendini dünya üzerinde olmak istediği tek yerde, evinde hissettirmek için hiç çaba harcamasına gerek yoktu. Emek’in ağaçlı dar sokaklarından birini son sürat beyaza boyayan karı seyretmek için sonuna kadar açmıştı perdeleri. Tipi bastırmıştı.

Ev dağınık sayılırdı. Yine de insanda dağınıkmış hissi uyan-dırmıyordu hiç. Pasaklı bir annenin merhameti vardı etrafta. Doğru yerdeydim, o terliğini sürüye sürüye mutfağa gitmek üzere koridorda kaybolurken aklımda bundan başka bir düşünce yoktu. İyi ki vardı.

Beni o büyüttü. Babamın kız kardeşi olması rolünün çok ötesindeydi hayatımdaki yeri. Annem ve babam iki üniversiteli, biri hamile, kapısını çalmışlardı 1979’un sonuna dayanmış, soğuk bir Ankara gününde. Dönem karışık. “Abla, biz seviyoruz birbirimizi,” demiş babam, “istiyoruz bu çocuğu. Bize yardım

et." Ben annemin karnında henüz bir fasulye, üçümüz benim bugün oturduğum eski kanepeye çökmüş, o muhtemelen yüzündeki aynı düşünceli ama insanın içine su serpen bir "hal-lederiz" ifadesiyle "Ben çayın altını yakayım, siz oturun, geliyorum hemen" demişti halam. Sanki mutfakta bütün soruların cevaplarını fısıldıyordu biri kulağına. Ocağın üzerinde parlayan mavi alev bir aydınlanma anını temsil ediyordu. Aramızdan üç beş dakikalığına ayrılıyor, çayın altını yakıyor ve yüzünde o hiç eksilmeyen ışıkla aramıza cevaplarıyla dönüyordu halam. Buydu sırrı.

O gün de annemle babamın birbirine sokulup tedirginlikle bekleştikleri oturma odasına geri dönmüş, çayları doldurmuş, "Ben bakarım çocuğa, telaş etmeyin, okulu bırakayım falan demeyin sakın," demiş sakince. O kadar.

Dünyaya geliş hikâyemi defalarca dinledim annemden. Halamın kapısını çaldıkları o soğuk kış gününü, sonrasında olanları, babamın benim doğumuma bir hafta kala içeri alınışını, annemin memesinde ben, aklında babam, bir yandan sınavlara çalışıp nasıl okulu bitirip de avukat çıktığını. Ben dört yaşındayken salmışlardı babamı. O dört yıl kara bir bulut annemin havsalasında. Kocasının kız kardeşinin evinde, olanlardan sonra onunla görüşmeyi reddeden annesinden babasından uzakta yaşadıkları hâlâ taptaze dolanır aklında. Hâlâ ne zaman konusu açılrsa, gözlerini uzaklara daldırır, yüzündeki çizgileri daha da derinleştirir annemin o dört uzun yıl.

Sonra nasıl olmuş, onca özlem, birlikte yaşanamamış, mektuplarla fotoğraflarla değiş tokuş edilmiş onca anı, nasıl hazırlanmış ikisinin sonunu bilinmez, hayat diyorlar bunun adına, bir yıl içinde boşanmıştı annemle babam. Babamla kopmuştu zamanla, ikinci kez evlenmiş, kurmuştu sıfırdan kendi hayatını. Ama biz, annemle ben, halama veda edememiştik hiç. Halam her şeyimiz olmuştu bizim. Ben büyüyüp iki yalnız kadının yıllarca bana kalkan olduğu hayatın er meydanına bir başıma

düşünce de, sık sık çaldığım kapı olmaya devam etmişti. Hayat ne zaman sallasa yumruğunu, burada almıştım soluğu. Halam öpsündü, sarılıp koklasındı, çaylar demlesindi bana. “Aman canım dert ettiğin şeye bak” desindi, iyileştirsindi beni. Gücümün tükendiği her anda, sorularım, buhranlarım beni her ele geçirdiğinde kapısını çaldığımdı. Mucizesiydi sanki hayatın.

Ben 40’a dayamıştım merdiveni. Halam da yaşlanmıştı, görüyordum. O dağ gibi kadının yürüyüşü yavaşlamış, sırtı yuvarlanmış, bedeni küçülmüş, saçları ağarmış, ellerinde kahverengi lekeler bitmişti. Evin düzeni de yaşını ele vermeye başlamıştı. Yaşlı bir kadının eviydi artık burası. Odalarda zaman içinde biriken öteberiden, eşyanın kokusundan, eski fotoğraflardan, koltuğun yer yer parlamış kumaşından anlaşılıyordu uzun bir ömür tüketildiği bu evde.

Doğma büyüme Ankaralıydı halam. Hiç gitmeyi geçirmemişti aklından. Annem bir İzmirli olarak emekli olur olmaz, üç beş kenara koyup Selçuk’ta yaptırdığı evde almıştı soluğu. Halamla ikimiz kalmıştık geriye. Ankara’nın grisi iyi geliyordu bize. Kimselere anlatamıyorduk bu şehirle aramızda olan biteni. Ben okuldan sonra dünyayı dolaşmış, kendimi kendim gibi hissettiğim tek yer olan Ankara’da bir hayat kurmuştum en nihayetinde. Halam doğuştan biliyordu ya bütün soruların cevabını, dünyayı dolaşmasına falan gerek yoktu ait olduğu yeri bulmak için, zaten oradaydı. Bizimdi burası, bizim küçük saadet ülkemizdi Ankara, varsın gri olsundu, iyi geliyordu bize işte. Anlatması zordu.

“Hala,” dedim, o çayları doldururken çocukluğumdan beri bütün detayları aklıma kazınmış mor çiçekli fincanlara, “ben hamileyim.”

Hiç tepki göstermedi. Devam etti çayları doldurmaya. Peşine kendininkine tek, benimkine iki şeker attı, karıştırdı. Fincanını eline aldı, bir ayağını kırıp altına oturdu, arkasına yasladı, “Ne yapmak istiyorsun?” dedi.

İnsan böyle bir zamanda, hayatının sonbaharındaki bir akrabasının ağzından bunu duymayı beklemiyor. Kızın istiyor mesele, "O adamdan sana hayır gelmez demedim mi ben sana! Kaç kere konuşmadık mı bunları? Hani görüşmüyordunuz? Nasıl yaparsın böyle bir şeyi!" diye bağırsın çağırsın istiyor. Ama halam öyle değildi işte. Durum ne olursa olsun, benden taraftı hep, umurunda değildi hayatın gerçekleri. Kalbimi benden çok kollayan, hatta onu kimseden değil sırf benden koruyan tek insandı. Ben ne kadar saçmalarsam saçmalayayım, hakkımda aklımdan tek bir habis düşünce geçirmemiş biriydi.

"Bilmiyorum," diyebilirdim sadece. İçimde bir fasulye saniye saniye büyürken, gerçekten bilmiyordum ne istediğimi. Belki biliyordum da, "nasıl olacak" kısmını bilmiyordum hikâyesinin.

"Ona söyledin mi?" diye sordu halam. Bir yudum içti çayından.

"Hayır," dedim.

"Söyleyecek misin?"

"Sanmıyorum."

"Ne istiyorsun peki? Ne geçiyor içinden canımın içi? Söyle, bir yolunu yordamını bulalım."

Burada, halamın evinde, göğüs kafesimin içinde dolanan vahşi hayvanlar sanki uykuya dalıyordu. Halam tek bir el hareketiyle hepsini evcilleştiriyor ve ben biraz olsun nefes alıyordum. Kar, dışarıdaki hayatımın temsilini yapar gibi iyice bastırılmış, sokakta göz gözü görmüyordu. İçerisi, camın bu tarafı yani, her anlamda sığınılacak liman olmuştu bana fırtınada. Halamın tütün, naftalin, acıbadem kremi, arap sabunu ve artık yaşlı kadın kokan evinde, anne karnındaki kadar güvende hissediyordum kendimi. Dünya batsa, ben buradaydım ya, biçik olmazdı sanki.

"İstemiyorum ben galiba bu çocuğu, hala," dedim.

"İyi düşündün mü?"

"Kaç gündür uyku tutmuyor. Düşünmekten bittim, tüken-dim. İstemediğime karar vermiş de sayılmam ama delilik olmaz

mı diğer türlüsü! Ailesinin benim yüzümü dahi görmek istemediği bir adamla beş yıldır inatla ilişki yaşamam yetmezmiş gibi, bir de ondan ocuk mu yapayım!”

“Evet, işlemişsiniz bir kabahat, öyle kolay da değil çaresi. Ama şimdi sana kızsam ne fayda. Sen zaten okumuşsun kendi kendinin canına benim güzel kızım. řu gözlerinin altına bak. Yine gölgeler basmış yüzünü. Sonra pişman olacağın bir şey yapmanı istemem. O yüzden iyi düşün derim. Ne istiyorsun, buna iyi karar ver. Ben, her ne olursa olsun kararın, biliyorsun, yanındayım. Gücüm yettike buradayım canımın diğer yarısı.”

“O kadar kıızıyorum ki kendime. Böyle saçma sapan bir şeyi onca zamandır bitiremediğime, böyle biçare sürüklenip gittiğime. Ben bu kadar zayıf biri miyim hala! Neden çıkaramıyorum bu adamı hayatımdan? Hadi çıkaramıyorum, hadi çok seviyorum, hadi vazgeemiyorum ondan, ailesine bin türlü yalan atıp benimle olmaya devam etmesini nasıl kabul ediyorum hâlâ! Bi de üstüne bu talihsizlik! Ne yapacağım! Sıkıştım kaldım köşeye!”

Sarıldık. Kokusunu çektim iime. Çocukluk gibi bir şeydi o an iime dolan şey.

“Halledeceğiz,” dedi, “her şeyi nasıl hallettik, bunu da halledeceğiz.”

Yüzüne baktım. Hallederiz gibi geldi gerçekten, sakinledim o zaman.

“Annemle konuştun mu peki?” dedi sonra.

“Hayır, konuşmadım. Ararsam ne diyeceğini biliyorsun. Bağırıp çağırarak, nasıl yaparsın diye üstüme gelecek. Bir de onu katmak istemiyorum için içine, zaten yeterince karmaşık aklım.”

“Sylesek iyi olmaz mı?”

“Yok, halacığım. Dünyada olmaz. Karar sürecine onu dahil edemem. Bir yol bulup, öyle ararım ancak. Olmadı, atlar arabaya, gider, yüz yüze anlatırım. Ona telefonda verilecek havadis değil bu. Delirir. Zaten delirmeye yer arıyor.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu tekrar.

Günlerdir bunu düşünüyordum. Ali’yi nihayetinde hayatımdan çıkarmaya karar vermiş, bu sefer gerçekten onu bir daha görmemeye niyet etmiş, lakin bir gece “olmuyor böyle, özlüyorum çok” diye arayınca beni, dayanamamış eve çağırmıştım. Çağırılmaz olaydım. Ben kimi sevmeye kalkışıyordum cidden. Yine de ondan kopmak kolumu kesip atmak gibi bir şeydi.

Ali evliydi. Karısı ikinci çocuğuna hamileyken tanışmıştık. Öğrendiğimde yıkıldım, olacak şey değildi bizimkisi, asla dâhil olamazdım böyle bir hikâyeye. Sadece bir gece yaşandı aramızda dedik, bir daha asla olmayacak dedik, vedalaştık. Ertesi sabah onun telefonuyla uyandım. Ayrı kalamadık. Boşanması için asla baskı yapmadım. Çocukları çok küçüktü. Ali de yanaşmadı boşanmaya.

Yine de korkak bir erkek olduğunu iddia edemezdim onun. Karısıyla boşanması bir evliliği bitirmekten fazlasıydı. İki aile arap saçı gibi dolanmıştı birbirine. Hem iş hem akrabalık bağı vardı ailelerinin arasında. Temelleri derin kazılmış bir evlilikti, ikisi daha körpecikken karılmıştı çimentosu. Yıkılması imkânsız dev bir binaydı. Çocuk olduktan sonra çözülmesi imkansız bir düğüm atılmıştı aralarına. Bizim zavallı ilişkimiz, o binanın sağlamlığının yanında, kaçak göçek inşa edilmiş, ilk rüzgârda yıkılıverecek bir müştemilattan farksızdı. Dışarıdan öyle görünüyordu en azından. Ali her fırsatta o kocaman binanın arka kapısından kaçıyor, müştemilatta, benim yanımda alıyordu soluğu. Öyle boşanmakla bitecek, pılını pırtısını toplayıp “ben gidiyorum” demekle geride bırakılacak bir hadise değildi onunkisi. Anlamamı bekliyordu, ben de allah kahretsin ki dünyanın en anlayışlı kadını oluyordum o bana öyle bakınca, “ya ben ya onlar” diyemiyor, denetimsiz bir halin içinde sürüklenip gidiyordum. Tam beş yıldır. Şimdi de bu... Yetmezmiş gibi... İçime gün be gün büyüyen bir hayat bırakmıştı. Haberi bile yoktu.